

Sygn. akt XVII AmC 7569/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 czerwca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: sekretarz sądowy Ewa Naróg

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2013 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P.

przeciwko K. R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą „(...) K. R.”

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

- 1. uznaje za niedozwolone i zakazuje K. R. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą „(...) K. R.” wykorzystywania w umowach z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści: „W przypadku utraty bagażu z winy przewoźnika, maksymalna wysokość odszkodowania dotycząca opłaconego bagażu nie może przekroczyć 1000,00 pln lub równowartości tej kwoty w EURO.”;**
- 2. zasądza od K. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „(...) K. R.” na rzecz Stowarzyszenia (...) z siedzibą w P. kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;**
- 3. nakazuje pobrać od K. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „(...) K. R.” na rzecz Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty stałej od pozwu, od której uiszczenia powód był zwolniony z mocy prawa;**
- 4. zarządza publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt K. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą „(...) K. R.”.**

SSO Bogdan Gierzyński

sygn. akt XVII AmC 7569/12

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 sierpnia 2012 roku powód – Stowarzyszenie (...) w P. - domagał się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia o treści:

"W przypadku utraty bagażu z winy przewoźnika, maksymalna wysokość odszkodowania dotycząca opłaconego bagażu nie może przekroczyć 1.000,00 PLN lub równowartości tej kwoty w EURO."

zawartego w par. 9.7 wzorca umowy zatytułowanego "Regulamin", którym posługuje się pozwany – K. R. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „(...) K. R.". Nadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu.

Powód wskazał, że pozwany wprowadził sporny wzorzec umowy do obrotu prawnego, publikując go na prowadzonej przez siebie stronie internetowej, dostępnej pod adresem [http://www\(...\)/regulamin](http://www(...)/regulamin).

W ocenie powoda wskazane postanowienie wzorca umowy stanowi niedozwoloną klauzulę, gdyż jest sprzeczne z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy konsumentów. Wypełnia tym hipotezę art. 385¹ § 1 kc, zgodnie z którym niedozwolonymi są postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione z nim indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Powód wskazał, że zaskarżone postanowienie odpowiada klauzuli abuzywnej z art. 385³ pkt 2 kc ponieważ ogranicza odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania.

Pozwany - K. R. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą „(...) K. R.” w odpowiedzi na pozew datowanej na dzień 15 września 2012 roku wniósł o oddalenie powództwa. Wskazał, że podjął prace nad zmianą regulaminu i zaprzestał jego stosowania w brzmieniu dotychczasowym. Ponadto wskazał, że zaskarżone postanowienie pozostaje w sprzeczności z przepisami rozdziału 10 Praw przewozowego, a tym samym jako sprzeczne z bezwzględnie wiążącym prawem z mocy prawa jest nieważne i nie podlega kontroli w trybie art. 385¹ § 1 kc.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany prowadzi działalność gospodarczą polegającą na przewozie osób i rzeczy. W ramach tej działalności, w dacie wniesienia pozwu, posługiwał się „Regulaminem”, który w par. 9.4 zawierał postanowienie "W przypadku utraty bagażu z winy przewoźnika, maksymalna wysokość odszkodowania dotycząca opłaconego bagażu nie może przekroczyć 1.000,00 PLN lub równowartości tej kwoty w EURO."

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 385¹ § 1 kc niedozwolonymi są postanowienia umowy zawieranej z konsumentem, niezgodnione z nim indywidualnie, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy.

Po analizie zakwestionowany zapisu "W przypadku utraty bagażu z winy przewoźnika, maksymalna wysokość odszkodowania dotycząca opłaconego bagażu nie może przekroczyć 1.000,00 PLN lub równowartości tej kwoty w EURO." Sąd doszedł do wniosku, iż pogarsza on sytuację konsumenta w realizacji przysługujących mu z mocy prawa uprawnień.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż wbrew twierdzeniu strony pozwanej zaskarżone postanowienie nie pozostaje w bezpośredniej sprzeczności z bezwzględnie obowiązującym przepisem prawa. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 63 ust. 1 Prawa przewozowego, za rzeczy, które podróżny przewozi ze sobą pod własnym nadzorem, przewoźnik ponosi odpowiedzialność, jeżeli szkoda powstała z jego winy. W zakresie kwotowej odpowiedzialności przewoźnika ustawodawca w ust. 4 ww. artykułu zastrzegł jedynie, że wysokość odszkodowania należnego od przewoźnika za utratę, ubytek lub uszkodzenie rzeczy wymienionych powyżej nie może przewyższać zwykłej wartości rzeczy. Odpowiedzialność przewoźnika oparta została na zasadzie winy. W przypadku jej udowodnienia, zgodnie z obowiązującym prawem, przewoźnik zobowiązany będzie do jej naprawienia na zasadach ogólnych, tj. w granicach strat poniesionych przez poszkodowanego (podróżnego), jak również korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono (art. 361§2 Kodeksu cywilnego w zw. z art. 90 Prawa przewozowego). Analiza zaskarżonej klauzuli prowadzi do wniosku, że pozwany w związku z jej stosowaniem w sposób nieuprawniony ograniczył swoją odpowiedzialność względem konsumenta w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą. Wskazać bowiem

należy, iż pozwany w miejsce odpowiedzialności opartej na zasadzie winy wprowadził w zaskarżonym postanowieniu odpowiedzialność kontraktową, która została ograniczona do kwoty 1000 złotych lub równowartości tej kwoty w Euro. Takie uregulowanie, w przekonaniu Sądu, jest niedopuszczalne w drodze jednostronnej czynności przedsiębiorcy, gdyż kształtuje prawa konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami naruszając jednocześnie jego interes. Zaskarżona klauzula ogranicza prawo konsumenta do żądania pełnej rekompensaty za doznaną szkodę (co stanowi podstawową zasadę polskiego prawa cywilnego) do kwoty narzuconej przez przedsiębiorcę. Zgodnie z art. z art. 385³ pkt 2 kc w razie wątpliwości uważa się, że niedozwolonymi postanowieniami umownymi są te, które wyłączają lub istotnie ograniczają odpowiedzialność względem konsumenta za niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania. W przedmiotowej sprawie takie ograniczenie zaistniało.

Z wyżej wymienionych względów Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, że zakwestionowane postanowienia wzorca umownego stosowanego przez pozwanego w obrocie z konsumentami stanowią niedozwolone postanowienia umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c.

O wysokości wpisu od pozwu i obciążeniu nim pozwanego na rzecz Skarbu Państwa orzeczono na podstawie art. 26 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 113 ust. 1 oraz art. 96 ust. 1 pkt 3 i art. 94 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398).

O kosztach postępowania orzeczono stosowanie do wyniku sporu na podstawie art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w minimalnej stawce wynagrodzenia radcy prawnego określonej według § 14 ust. 3 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.).

Publikację prawomocnego wyroku w Monitorze Sądowym i Gospodarczym na koszt pozwanego zarządzono na podstawie art. 479⁴⁴ k.p.c.

SSO Bogdan Gierzyński